

over. Man skal altsaa fremtidig ikke søge de enkelte Bestemmelser i en hel Række Love og Tillægslove. Jeg vil udtale det Haab, at vi, naar denne Lov nu er færdigbehandlet af Rigsdagen, maa have bragt denne Sag i et fast Leje, saa at vi ikke stadig skal have nye Tillæg til og Ændringer i Loven om den personlige, kommunale Skat, thi noget saadant er i høj Grad af det onde. Man kan næsten fristes til at sige, at det betyder mindre, om der i en Lov er en eller anden Bestemmelse, man ikke er tilfreds med, naar man blot overhovedet ved, hvad der staar i Loven. Naar Loven forandres hvert eller hvert andet Aar, saaledes som det har været Tilfældet i en Aarrække, ved de kommunale Myndigheder, som skal administrere Loven, ikke, hvad der staar i den. Det er meget vanskeligt at have Rede paa, om det nu er denne eller hin Bestemmelse, som er gældende.

Den Bestemmelse, der er optaget i sidste Stykke af § 2 i det her i Landstinget forelagte Forslag, kan jeg fuldstændig slutte mig til. Den gaar ud paa, at Personer, der stadig skifter Opholdssted eller gør Tjeneste om Bord paa Skibe, ikke kan unddrage sig Skat, men at de, hvis de ikke har nogen bestemt Opholdskommune, ansættes til personlig Skat i den Kommune, der nærmest maa betragtes som deres Hjemsted.

I § 5, 1ste Stykke, staar der, at Skatteydere „skal til den Kommune, hvori de er ansat til det højeste Skattebidrag, svare Forskellen mellem det i de to Kommuner tilsammen udredede Skattebidrag og det Skattebeløb, som de vilde komme til at udrede, saafremt de alene havde haft Ophold i den Kommune, hvor det højeste Skattebidrag er paalignet dem.“ Jeg finder denne Bestemmelse ubillig. Det er muligt, at den Kommune, hvor de svarer det højeste Skattebidrag, er en Kommune, hvor de kun opholder sig en meget ringe Del af Aaret, og jeg finder det da urimeligt, at denne Kommune skal oppebære en Forskelsskat i hele den øvrige Del af Aaret fra den paagældende Skatteyder. Bestemmelsen er i sin Tid sat ind for at afværge Skattelybestræbelser, hvorved de paagældende skulde tjene ved at bo i en Kommune med lavere Beskatning, men der kan være mangfoldige Tilfælde, hvor det slet ikke er for at unddrage sig Skat, at man tager Ophold i en anden Kommune, og jeg finder det derfor ubilligt, at Bestemmelsen er formuleret paa den her angivne Maade. I samme Paragraf, 4de Stykke, er, saa vidt jeg husker under Behandlingen i Folketinget, indskudt en Sætning, som siger: „dog vedbliver en Kvinde, der

ved Ægteskabets Indgaaelse fraflytter en Kommune, at være skattepligtig til denne indtil Skattehalvaarets Udgang“. Jeg tror, man kunde finde en mere heldig Formulering, jeg synes, den Sætning, der her er skudt ind, er i høj Grad forvirrende.

I § 6 er det bestemt, at der efter Mandens Død kan tilstaas Enken en Nedsættelse i Skatteindkomsten med indtil Halvdelen. Det er en anden Regel, man her indfører, end den, man har ved Statsindkomstskatten, hvor der kan tilstaas Enken en ubegrænset Nedsættelse. I det Øjeblik Manden er borte, bliver Enken ansat til ny Kommuneskat; Mandens Kommuneskat ophører med det Kvarantal, hvori han er død, og saa bliver det Enken, der bliver Skatteyder. I det Øjeblik hun har de samme Indtægter, som Manden har haft, skal hun selvfølgelig svare den samme Skat, men i mangfoldige Tilfælde vil en Enke jo være langt ringere stillet, og det er da ubilligt, at hendes Skat for det Aar kun kan nedsættes med indtil Halvdelen af Mandens Skat.

I § 7 har vi de Regler, hvorefter den kommunale Beskatning foretages. Her har man i 1903 søgt at trække bestemte Linier, hvorefter Skatteligningen skulde foretages, i Modsætning til den gamle Formue- og Lejlighedsskat. Skatten skal paalignes paa Grundlag af den Indkomst, vedkommende er sat til af Skatteraadet, den Ansættelse, hvorefter de skal svare Skat til Staten, altsaa paa Grundlag af forrige Aars Skatteindtægt. Det medfører, at en Skatteyder et Aar kan komme til at svare en meget høj Skat, men hvis han det følgende Aar slet ingen Indtægt har, kommer han maaske ikke til at svare nogen Skat. For Statsindkomstskattens Vedkommende vækker det ikke nogen nævneværdig Kritik, dèr finder man sig i det, men jeg ved meget godt, at i Kommunerne ser de andre Skatteydere mange Gange skævt til det, hvis en stor Skatteyder et Aar er ansat til Nul; han har maaske endogsaa haft et stort Minus det Aar, og saa er det ganske logisk, at han ikke ansættes til Skat, naar man følger hele dette System. Nu har man i Folketinget været inde paa fra anden Side at foreslaa Ændringer for, om jeg saa maa sige, at komme disse Skatteydere til Livs — det er vist ogsaa nævnt af en af de foregaaende Talere her —, men det er ganske i Modstrid med hele Systemet. Hvis man vil basere Kommuneskatten paa forrige Aars Indtægt, maa man gøre det konsekvent, om ogsaa det kan medføre, at selv en velstillet Mand ikke kommer til at svare nogen Skat i et Aar, der har bragt ham Tab. Den